

סי' שכח' סי"ג
הצלת נפשות וגם מתכוין למלאכה

- יומא פד: "ת"ר מפקחין פקוח נפש" עד הנקודותיים.
- רש"י (שם ד"ה ואע"ג דצייד כוורי).
- רא"ש (פ"ח סי' טו' מתחילה עד "מכבין ומפסיקין") (לשים לב שהראש אינו גורס "ואע"ג דקא מיכוין למיתבר בשיפיי", אלא גורס "ואע"ג דקא מחבר לה שיבי שיבי").
- רמב"ם (שבת פ"ב הי"ז).
- לחם משנה (שם ד"ה ננעל דלת וכו').
- ערוך השלחן (סי' שכח' אות ח' בא"ד "ויש לדקדק" עד הסוף).
- ר"ן (שבת לח: מדפי הרי"ף, ד"ה רשב"א עד הסוף), מבואר שלדעת הרשב"א כל שמכוין לדבר המותר אפי' שנעשה בה דבר איסור עמו מותר, וכבר הקשה עליו הר"ן שידוע שפס"ר אסור, ואין להתעכב בביאור שיטת הרשב"א כי אין זה מקומו אלא נלמד בסי' שטז' בהלכות צידה, ושיטת הר"ן כשיטת רש"י שמותר לכוין להוציא דגים ונתן טעם לדבר שכחמים התירו כדי שלא ימנע בשום ענין מפקוח נפש.

- טור ב"י שר"ע.

- מג"א.

- רע"א על המג"א.

- משנ"ב עם שער הציון על הסעיף.

פירוש אם העלה דגים צלצד פשיטא דחייב אכל כיון שהעלה מיעוק פטור. ומחלוקת הוא אם בזמנות ריש פרק רבי שמעאל דרבה ורבא. ובהשגות אמר אברהם הגן מילי וכו' אע"ג דתלמיד הוא לגביה דרבה ע"כ. וגירסת ספרינו הפך דרבה הוא דאזיל לקולא. ומכל מקום אפילו לגירסת הר"א ז"ל ל"ל הלכה כרבה משום דהוא בתרא ולא אמרו אין הלכה כמתמיד

י"ג בדרקו עד חושמו ולא מצאו בו נשמה וכו'. כתב הרב המגיד שספק רבינו כמ"ק ואינו כן דלפי נוסחא דידן בגמרא פסק כ"א וטעמו מיעוק דספק נפשות להקל: ב היתה חצר שיש בה עובדי כוכבים ומזלות וכו'. שאלו חכמי לוי"ל נראה מן הכתוב בספר צעיר שישראל ועובדי כוכבים ומזלות דרים בה מחלה על מחלה מפסקין אכל ברובה עובדי כוכבים ומזלות לא ומיעומו לא שמענו חידוש גדול כזה כי כך קבלנו מהא דלמיתין בכמוצות וביומא אין הולכים בפקיהו נפש אחר הרוב אפילו רובה עובדי כוכבים ומזלות מפסקין. והשיב תמה אני על דבר זה שקבלתם וכו' יש בזהויה המוקד ספק צעולם והלא דברים צרויים הם שם כך הם דברי שמואל דסבר שאפי' רוב העיר עובדי כוכבי' ומזלות מפסקין אכל אנו אדברי ר"י סמיכין דאמר ט' עובדי כוכבים ומזלות וישראל אחד זנייהם בזהויה חצר מפסקין בחצר אחרת אין מפסקין ואוקימנא בשפירשו כולם שהרי לא נאשר שם קצוב ולפיכך אם פירש אחד מהם לחצר אחרת אין מפסקין דכל דפריש מרובא פריש ויה"ה לזה שפירש מעיר שרויה עובדי כוכבים ומזלות שאין מפסקין עליו גם רב חלק על שמואל בדוקיא זו שדק מעיר שהיא מחלה על מחלה שאמרנו שמינוק שנתנא בה ישראל ואמר שזה להחיותו ולא ליטויו ולא איירי בפקיהו נפש כלל ואפי' חייב דרב לא שמענו לו מחלוקת בדבר זה שהוא הפיקוח על זה שפירש מעיר שרויה עובדי כוכבים ומזלות ולא מפני שלא דק כשמואל נאמר שחולק עליו מ"מ מפני שנתנא הכי הו' ר"י חולק בעובדי ע"ז זה ואמר בתשעה עובדי כוכבים ומזלות ואחד ישראל בזהויה חצר מפסקין בחצר אחרת אין מפסקין והנה הלך בפקיהו נפש אחר הרוב במקום הוא והדבר ידוע ששמואל ור"י הלכה כר"י ע"כ. והשיב עליו הרמ"ה אקונו מ"י פליגא דר"י אדשמואל ולא רמינן להו אהדי צפ' יו"ה"כ (יומא פד:) ופרקינן ל"ק הא דפירוש כולוהו הא דפירוש מקלמתייהו הדיכא דפרוש כולוהו לחצר אחרת ונפלה מפרובל שם על אחד מהם הולכים אחר הרוב ואין מפסקין לכיון דפרוש מחצר דהו' קצביי בה איעקב קצבייטויהו ואין כאן קצוב כי היכי דנימא כמתנה על מחלה דמי וספק נפשות להקל אלא אוליין בתר רובא ולי פרוש מקלמתייהו לחצר אחרת אכתי לא איעקב קצבייטויהו וה"ל פלגא ופליגא והאי דפריש שפליגא פריש שפליגא נפשות להקל והיינו דאמר שמואל אין הולכים בפקיהו נפש אחר הרוב מדע דכי אמר שמואל בדפרוש מקלמתייהו מדחשקין עליה והאמר מר מלא בה מיעוק אס רוב עובדי כוכבים ומזלות וכו' ואסקינא

במקום הרב אלא כשנחלקו במשא ומתן של הלכה פנים בפנים כגון שטכר בגמ' א"ל רבה לרבה אכל כשנחלקו שניהם כשני מולקין דעלמא איכא למימר דהלכה כבתרא. וזה דעת הרשב"א ז"ל בסוף פרק מולין:

י"ז נפל תינוק לבור עוקר חוליא וכו'. ברייתא פרק יו"ה"כ ביומא (דף פ"ד):

ננעל דלת וכו'. שם בזהויה ברייתא ונבגמ' עבדי לריכוחא לכולוהו: נפלה דליקה ויש שם ארב חושש וכו'. בזהויה ברייתא שם: ובל הקודם וכו'. בזהויה ברייתא:

י"ח מי שנפלה עליו וכו'. משנה שם (פ"ג.) ומצואר בגמ' (שם דף פ"ה.) דאפי' ספק ספקא כגון ספק יש אדם חס לאו ואם יש שם ספק ישראל ספק עובד כוכבים ומזלות ואם הוא ישראל ספק מי ספק מת מחללין. ורבינו ז"ל לא חשש להזכיר זה מפני שזכיר במקומו ואפי' משעה עובדי כוכבים ומזלות ואחד ישראל מפסקין. וכן ממה שזכיר מלאוהו מי ממבאר שאין ידוע להם אם הוא מי חס מת:

מצאוהו חי וכו'. שם במשנה ובגמרא:

י"ט בדרקו עד חושמו וכו'. פירוש חושמו וטוטמו ככלל וברייתא הוא שם (פ"ג.) ופסק כמ"ק: בדרקו ומצאו וכו'. שם בברייתא: ב היתה חצר שיש וכו'. מיימרא דר"י שם (פ"ד:) תשעה עובדי כוכבים ומזלות ואחד ישראל בזהויה חצר מפסקין וכו' וכתב רבינו פירש אחד מהן מחצר זו לחצר אחרת ונפלה עליו אומה חצר מפסקין עליו שמה זה שפירש הוא הישראל והנשאר עובדי כוכבים ומזלות עבדו כלם ממחר זו לחצר אחרת ובעת עקירתן פירש אחד מהם וכתב לחצר אחרת ונפלה עליו ואין ידוע מי הוא אין מפסקין עליו כיוון שבעיקר כלן אין כאן ישראל קצוב וכל פורש מהן כשהוא מהלכים ה"ז בחזקת שפירש מן הרוב לפיכך אם היה הרוב ישראל ע"כ שפירש כלן פירש אחד מהם לחצר אחרת ונפלה עליו החצר מפסקים עליו ע"כ רבינו. ובגמרא שם אמר שמואל לא הלכו בפקיהו נפש אחר הרוב והקשו התם הכי דמי אי דאיכא תשעה עובדי כוכבים ומזלות ואחד ישראל פשיטא דה"ל קצוב וכל קצוב

שמובע הואיל והעלה תינוק עם הדגים פטור י"ז נפל תינוק

לבור עוקר חוליא ומעלהו ואע"פ שהוא מתקן בה מדרגה בשעת עקירתו. ננעל דלת בפני תינוק שובר הדלת ומצואו ואע"פ שהוא מפצל אותה כמין עצים שראויין למלאכה שמה יבעת התינוק וימות. נפלה דליקה ויש שם אדם שחוששין שמה ישרף מכבין אותה להצילו מן האש ואע"פ שהוא כובש דרך ומתקנה בשעת כיובו. וכל הקודם להציל הרי זה משובה ואינו צריך ליטול רשות מבית דין בכל דבר שיש בו סכנה: י"ח מי שנפלה עליו מפולת ספק הוא שם ספק אינו שם מפסקין עליו. ומוציאין אותו לחיי אותה שעה: י"ט בדרקו עד חושמו ולא מצאו בו נשמה מניחין אותו שם שכבר מת. בדרקו ומצאו עליונים מתים לא יאמרו כבר מתו תחתונים אלא מפסקין על הכל שאפשר במפולת שימות העליון ויהיה התחתון חי:

ב היתה חצר עובדי כוכבים ומזלות וישראלים אפילו ישראל אחד ואלף עובדי כוכבים ומזלות על הכל מפני ישראל. פירש אחד מהם לחצר אחרת ונפלה עליו אותה חצר מפסקים עליו שמה זה שפירש

השנת הראב"ד
היתה חצר עד נעקרו וכו'. כתב הרשב"ד ז"ל י"ט בדרקו מפסקין מפני שהחוקק שם ישראל אכל פירשו מהם ארבעה או חמשה ופירש אחד מהם לחצר אחרת ונפלה עליו אין מפסקין שלא הומוק שם ישראל. עכ"ל:

א הכל שם:

לחם משנה

י"ז ננעל דלת בפני תינוק וכו'. ביומא צפ' י"ז הכפורים (דף פ"ד:) אמרו בגמרא אע"ג דקא מכויין למיחבר צביפי ובשאר החלוקות לא הזכירו כונה. ומימה על רבינו ז"ל לא הזכירם כמו שהזכירם בגמרא. ונראה דהוא ז"ל סבור דודאי אם עשה כן בכונה אסור ומפני כי לא שאל החלוקות לא הזכיר בגמרא כונת מעשה ומה שאמר בגמרא אע"ג דקא מכויין למיחבר וכו' מפרש הוא ז"ל דאין מכויין לך ממש אלא דמעשיו מוכיחין דלעוהו לעשות עשים למלאכה דהרי להוציא דהרי היתנוק היה די בצניעות הפתח ולא היה צריך לפלל את הפתח בפניו וזו הרבה כמין עשים דקים לך הודיענו דאף על פי כן מותר אכל צפורש מזודה ועוקר חוליא לא שייך לומר בהם מעשיו מוכיחים דאין כאן הוכחה מעשיו שיוכיח צפורש המזודה אם נתכוין לדגים או בעוקר חוליא אם נתכוין לתקן דרגא ומפני כן אין הזכירו בהם בגמרא כונה דלא שייך בהם הוכחה דמעשיו דהכא וזהו שכתב רבינו שהוא מפצל אותה וכו':

נפלה דליקה וכו'. בגמרא שם מכבין ומפסקין (הדליקה) מפני הדליקה בשבת. והקשו מבכין ומפסקין למה לי ומימרא דאפי' לחצר אחרת. ופירש רש"י דליקה בחצר זו ונפשות בחצר אחרת והם חולים או קטנים ע"כ. יש מימה על רבינו אף לא הזכיר אפי'

שמובע הואיל והעלה תינוק עם הדגים פטור י"ז נפל תינוק

לבור עוקר חוליא ומעלהו ואע"פ שהוא מתקן בה מדרגה בשעת עקירתו. ננעל דלת בפני תינוק שובר הדלת ומצואו ואע"פ שהוא מפצל אותה כמין עצים שראויין למלאכה שמה יבעת התינוק וימות. נפלה דליקה ויש שם אדם שחוששין שמה ישרף מכבין אותה להצילו מן האש ואע"פ שהוא כובש דרך ומתקנה בשעת כיובו. וכל הקודם להציל הרי זה משובה ואינו צריך ליטול רשות מבית דין בכל דבר שיש בו סכנה: י"ח מי שנפלה עליו מפולת ספק הוא שם ספק אינו שם מפסקין עליו. ומוציאין אותו לחיי אותה שעה: י"ט בדרקו עד חושמו ולא מצאו בו נשמה מניחין אותו שם שכבר מת. בדרקו ומצאו עליונים מתים לא יאמרו כבר מתו תחתונים אלא מפסקין על הכל שאפשר במפולת שימות העליון ויהיה התחתון חי:

ב היתה חצר עובדי כוכבים ומזלות וישראלים אפילו ישראל אחד ואלף עובדי כוכבים ומזלות על הכל מפני ישראל. פירש אחד מהם לחצר אחרת ונפלה עליו אותה חצר מפסקים עליו שמה זה שפירש

השנת הראב"ד
היתה חצר עד נעקרו וכו'. כתב הרשב"ד ז"ל י"ט בדרקו מפסקין מפני שהחוקק שם ישראל אכל פירשו מהם ארבעה או חמשה ופירש אחד מהם לחצר אחרת ונפלה עליו אין מפסקין שלא הומוק שם ישראל. עכ"ל:

א הכל שם:

לחם משנה

י"ז ננעל דלת בפני תינוק וכו'. ביומא צפ' י"ז הכפורים (דף פ"ד:) אמרו בגמרא אע"ג דקא מכויין למיחבר צביפי ובשאר החלוקות לא הזכירו כונה. ומימה על רבינו ז"ל לא הזכירם כמו שהזכירם בגמרא. ונראה דהוא ז"ל סבור דודאי אם עשה כן בכונה אסור ומפני כי לא שאל החלוקות לא הזכיר בגמרא כונת מעשה ומה שאמר בגמרא אע"ג דקא מכויין למיחבר וכו' מפרש הוא ז"ל דאין מכויין לך ממש אלא דמעשיו מוכיחין דלעוהו לעשות עשים למלאכה דהרי להוציא דהרי היתנוק היה די בצניעות הפתח ולא היה צריך לפלל את הפתח בפניו וזו הרבה כמין עשים דקים לך הודיענו דאף על פי כן מותר אכל צפורש מזודה ועוקר חוליא לא שייך לומר בהם מעשיו מוכיחים דאין כאן הוכחה מעשיו שיוכיח צפורש המזודה אם נתכוין לדגים או בעוקר חוליא אם נתכוין לתקן דרגא ומפני כן אין הזכירו בהם בגמרא כונה דלא שייך בהם הוכחה דמעשיו דהכא וזהו שכתב רבינו שהוא מפצל אותה וכו':

נפלה דליקה וכו'. בגמרא שם מכבין ומפסקין (הדליקה) מפני הדליקה בשבת. והקשו מבכין ומפסקין למה לי ומימרא דאפי' לחצר אחרת. ופירש רש"י דליקה בחצר זו ונפשות בחצר אחרת והם חולים או קטנים ע"כ. יש מימה על רבינו אף לא הזכיר אפי'

מגדל עז

דגים חייב להעלות דגים והעלה תינוק ודגים רבה אמר פטור ורבה אמר חייב רבה אמר פטור זיל בתר מעשיו רבה אמר חייב זיל בתר מהשבתו עכ"ל הגמרא. ועיין הרואים שכל זמן שהעלה מיעוק בין לבדו בין עם דגים בין שמע בין לא שמע פטור רבה דהוא רביה דרבא וקי"ל כותיה חדא דהוא רביה ועוד דתלמודא בלשנא קמא דייק ממילתיה דרבה לשמע ללא שמע ולא דייק ממילתיה דרבא מכלל דקים ליה כרבה דהוא רביה ופטור לעולם משום דהו' שגבה וקף ע"ג דדיוקא לא קאים היינו משום לישנא בתרא דאמר לה להדיא וכוזיל תלמודא פסקין קלשנא בתרא וכו"ש בהא דלא פליגי לשני לגמרי בעיקר דינא אלא אחא לישנא בתרא לאפוקי מדיוקא דלישנא קמא. בה ורבה אור ר"מ ז"ל שכתב כאן בפתח לפי שיעקר ההלכה לא נאמרה לענין אסור שבת וזכירה צפ"ב דהלכות שגגות על סדר התנמוד למען ילמד הקורא מקום מולאו וידע בו וז"ל היו לפניו שתי בהמות של צבור אחת שמינה ואחת כחושה וכו' עד נמצאת הראשונה השמנה מרבה בני מעים עד הרי זה פטור מהמתאם וכן הפירוש מזודה להעלות דגים מן הים בשגרה והעלה תינוק עם הדגים בין ששמע טענע מיעוק בין שלא שמע הואיל ועלה המיעוק היה זה פטור מהמתאם אע"פ שלא היה כוונתו אלא לנודד מפני שהיה

שגג בו כל כיוצא בזה ע"כ לטונו. הנה ביאר ובידר שם עיקר ההלכה כמו שכתבתי גם הראב"ד ז"ל לא השיב עליו:

י"ז נפל תינוק עד החתומן. פרק קמא דמנויות (דף ט"ו) ופרק בתרא דיומא: ב בתר הראב"ד ז"ל עליו מפסקין. פרק קמא דמנויות (דף ט"ו) ופרק בתרא דיומא: ב בתר הראב"ד ז"ל יש מפרשים וכו' שלא הומוק שם ישראל ע"כ לטונו:

עוד שאלו במבני חבבי לונגיל ח"ל בספר זמנים וזכרתי מקומוהו נראה מן הכתוב צעיר שישראל ועובדי כוכבים ומזלות דרין בה וכו' (עיין לשון השאלה בכ"מ) אפילו רוב עובדי כוכבים ומזלות מפסקין והכפניו בשמעות לאמת דברי הספר והוצר העולם ממנו על כן דבר אחת עמנו ושמעה: תשובה תימה גדול אני תמה על דבר זה שקבלתם וכו' אנו לא קבלנו כך וכו' יש בזהויה מקום שום ספק צעולם הרי הדברים צרויים הם שם אפי' לגבי ני רב דבא ויומא שכן הם דברי שמואל כו' (ע' בכ"מ לשון המשנה) והשיב ידוע ששמואל רבי וימא הלכה כר' וימא ע"כ: ועיקר אלו ההלכות סוף פ' קמא דמנויות ופרק בתרא דיומא ואגב גירא בהרבה מקומות: המהך

שימות אלא שע"פ רפואות יכול לחיות איזה שעות יותר מותר לחלל עליו את השבת דגם לחיי שעה מחללין ויהבאר עוד בסי' שכ"ט :

ו היה צריך לבשר או למרק של בשר עוף מחויבין לשחוט בשבילו ואין השיחט רשאי לומר למה לי לחלל שבת באב מלאכה יאכל נבלה והיינו ע"י הריגה של א"י או ע"י קמן זהרי להחולה בעצמו ג"כ טוב יותר לעבור על לאו דנבלה שהוא איסור קמן לגבי שחיטה בשבת שחייבין עליה סקילה וכתת וחטאת ומ"מ אינו כן ויש בזה מעמים הרבה האחד מפני דחיישינן שהחולה תקיף נפשו בנבלה ור"ש ע"כ נא"י הגדול והשנית דאיסור שבת כבר נדחת בהבערה ובבישול ואיסור נבלה לא נדחת עדיין וט"ס נא"י הראשון והשלישית דנבלה יעבור על כל כזית וכזית ובשחיטה אינה רק פעם אחת ור"ן ע"כ ואע"ג דמוכח משם דלזה לא חיישינן מרפליגי בשם במב"ל ותרומה דיש מי שסובר דתרומה חמירא מטב"ל ומאכילין אותו טב"ל ולא תרומה אע"ג דבטב"ל יש איסור על כל כזית ע"ש זהו דבכרי שלא לעשות לו בידים איסור חדש ודמאכילין לכן מאכילין אותו האיסור הקל כמו שהוא אע"פ שיש בו ריבוי איסורים משא"כ כאן בשחיטה אנו עושים לו היתר כלומר דבעת האכילה הוא היתר גמור לכן אמרינן שפיר סברא זו והרביעית דהנה זה החילה התירה לו התורה איסורים המעכבים רפואתו והנה איסור נבלה אינה עומדת בעדו שהרי רפואתו יכול להיות גם בבשר כשר וכן לא התורה לו איסור זה משא"כ איסור שבת העומד כנגדו הן לענין שחיטה הן לענין הבערה הן לענין בישול ולכן איסור זה התירה לו התורה וע"כ נא"י הראשון והראשון נא"י ע"כ ור"ן ע"כ וע"כ בזה ביו"ד סי' פ"ה סעיף ב"ה וסעיף מ"ו :

יא ופשוט הוא דאם הנבילה מוכנת מיד ולשחוט צריך להיות והחוכה צריך לה תיכף דמאכילין אותו הנבילה ואם א"צ לה מיד למאן דס"ל דשבת הותרה לפקוח נפש שוחטין לו ולמאן דס"ל דחוויה אין שוחטין לו ומאכילין אותו הנבילה המומונת דכיון שיש לו בשר לא נתיר לו השבת הרחוויה ולא התורה (ורש"א בתשו' ע"כ) וכן הדבר פשוט שאם אין להשיג שוחט דמאכילין אותו נבילה וכן אם שחטו לו והוא צריך לה מיד א"צ למלוח אותה ועמ"ל סק"ט שכתב על שוחטין דשבת הותרה ע"ש והוא תימא דלכ"ע שוחטין ורק בנוגע שכתבנו

ישראל ממש הגדולים בתורה ויראה ודמאכילין לכו"ל שכן צותה לנו התורה והקב"ה שצוה לנו על השבת הוא צוה לנו לחלל שבת בשביר חולה שיש בו סכנה אם הט"ו סק"ה תמה עליו ונראה דכע"ל דיעה זו סובר מעט עלולת וזה שאמרה הש"ס ואין עושין זה ע"י וכו' פירושו שאין מחויבין לעשות על ידיהם אבל זהו כנגד רוב הפוסקים ולכן למעשה ודאי כיון לעשות דוקא ע"י ישראל גדול :

יב וכל הזרין לחלל שבת בדבר שיש בו סכנה ה"ז משובח ואע"פ שעושה מלאכה אחרת עמה כיצד כתב הרמב"ם בפ"ב דין מ"ז ראה תנוק שנפל לים פורס מצודה ומעליהו ואע"פ שהוא צד הדגים עמו שמע שמבע תנוק בים ופרש מצודה להעלותו והעלה דגים בלבד פטור מכלום נתכוין להעלות דגים והעלה דגים ותנוק פטור אפילו לא שמע שמבע הואיל והעלה התנוק עם הדגים נפל תנוק לבור עוקר חוליא ומעלהו ואע"פ שהוא מתקן בה מדרגה בשעת עקירתו ננעל דלת בפני התנוק שובר הדלת ומוציאו ואע"פ שהוא מפצל אותה כמין עצים שראוין למלאכה שמא יבעת התנוק וימות נפלה דליקה וחוששין שמא יש שם אדם מכבין אותה כדי להצילו מן האש ואע"פ שהוא כובש דרך ומתקנה בשעת הכיבוי וכל הקידם להציל ה"ז משובח וא"צ ליטול רשות מב"ד בכל דבר שיש בו סכנה עכ"ל • ויש לרקרק בשבירת דלת מי מכריחו לפצלה שתהיה כמלאכה ישבור איתה בדרך שבירה ולא יהא אלא מקלקל ונ"ל דה"פ דחושש לבעיתת התנוק כשישברנה דרך שבירה דקול השבירה יבעיתו ולכן שובר אותה דרך פיצול שלא ירגיש התנוק השבירה וזהו שאמר שמא יבעת התנוק כלומר כשישברנה בשבירה פשוטה וכ"ש אם יניחנו שם דוראי יבעת וזהו שאומר הש"ס כיומא ע"כ דמייכוין למיתבר נשיי והקשה הלח"מ איך מותר כונה והלא כולם לא מוכר כונה ע"ש ולפ"מ א"ש דנכאן מוכרח לכיון כדי שהתנוק לא יבעת ודו"ק : •

יג חולה שיש בו סכנה שאמרוהו בשבת שצריך לעשות לו רפואה ידועה שיש בה מלאכת חילול שבת שמנה ימים אין אומרים נמתין עד הלילה ונמצא שלא נחלל עליו אלא שבת אחת אלא יעשו מיד אע"פ שיחללו עליו שתי שבתות ורכבות הנר בשביל שישן נתבאר בסי' רע"ח דמותר בחולה שיש בו סכנה כשצריך לכו"ל ואפילו אם ברור אצל הרופאים

סעיף ע"ג

